

STRAKS DOET HET GEEN PIJN MEER

Van Dirk Bracke verschenen bij Davidsfonds Infodok:

Steen (12+)

Een vlieg op de muur (12+)

Blauw is bitter (12+)

Vuurmeisje (13+)

Een lege brug (14+)

Het uur nul (14+)

Stille lippen (14+)

Straks doet het geen pijn meer (14+)

Als de olifanten vechten (14+)

Het engelenhuis (14+)

Zij en haar (14+)

Henna op je huid (14+)

Black (14+)

Over tijd (14+)

Back (14+)

Papier (14+)

3x Bracke (omnibus)

Bracke for girls (omnibus)

Catwalk (14+)

Hotel Aphrodite (14+)

Rollercoaster (14+)

Under construction (14+)

De bruid (14+)

De martelaar (14+)

Hashtag (14+)

Florica (14+)

Watervrees (14+)

Dirk Bracke

**STRAKS DOET HET
GEEN PIJN MEER**

Voor Leen

1

Met een triomfantelijke grijns op haar gezicht zette Friedl de witte kartonnen doos op tafel.

‘Heb je ze dan toch gekocht?’ vroeg Seb.

Friedl trok haar sweater over haar hoofd en gooide die over de rugleuning van een stoel. Met een gewoontegebaar duwde ze haar halflange bruine lokken met beide handen in de juiste plooi.

Seb liet de Humo achteloos op de vloer vallen en hees zich uit de bank. Voor Friedl de kans kreeg om het deksel van de doos te halen, trok Seb die naar zich toe.

‘Hei! Blijf eraf. Ze zijn van mij. Ik heb ze met mijn zakgeld gekocht!’ protesteerde Friedl.

‘Ik mag toch eens kijken?’ vroeg Seb terwijl hij het deksel optilde.

Friedl zuchtte. Sebastiaan was zeventien, drie jaar ouder dan zij. Hij had het altijd logisch gevonden dat hij een tikkeltje meer rechten had dan zijn zussen. Zelfs Lies, die al achttien was, zette nog braafjes zijn schoenen weg als hij ze weer eens onder het salontafeltje had laten staan. En ’s ochtends zorgde ze ervoor dat de doos muesli voor hem op tafel stond als moeder al uit werken was. Hem berispen deed Lies genoeg, maar toch verzorgde ze hem als een pasja.

‘Mooi,’ zei Seb terwijl hij de inlineskates met gestrekte armen voor zich uit hield.

‘Geef hier!’ riep Friedl fel.

Ze probeerde haar skates te pakken te krijgen, maar Seb weerde haar met zijn elleboog af en draaide haar de rug toe.

Op dat ogenblik kwam mama met een mand te strijken wasgoed naar binnen.

‘Geef haar die terug, Seb,’ zei ze kribbig.

‘Ik mag toch wel even kijken.’

‘Seb!’

Haar stem klonk nu dwingend.

Alsof de skates hem niet meer interesseerden, duwde Seb ze in Friedls armen en hij liet zich weer in de bank ploffen. Zijn vingers visten de Humo op.

‘Zijn ze niet mooi?’ vroeg Friedl terwijl ze haar moeder de skates voorhield.

Zonder op te kijken zette die de mand naast de strijkplank en ze keek op haar horloge.

‘Zo laat al! Nee, ik kan maar beter eerst aan het eten beginnen,’ mompelde ze binnensmonds.

‘Zijn ze niet mooi, mama?’

Haar moeder knikte afwezig, terwijl ze nog vlug een hemd op de strijkplank klaarlegde.

‘Ik hoop maar dat je ze ook gebruikt, dat ze na een paar weken niet in de kast blijven liggen.’

‘Zeg, wat denk je wel!’ antwoordde Friedl geërgerd.

Mama liep naar de keukendeur. Bij de tafel bleef ze staan.

‘Hoeveel kostten die dingen nou?’ vroeg ze toen haar ogen op de kassabon vielen die op de bodem van de doos lag.

O nee! dacht Friedl. Ze kon zich wel voor het hoofd slaan dat ze die kassabon onderweg naar huis niet had weggegooid.

Benieuwd nam haar moeder het papiertje op.

‘Honderd negenenzeventig euro,’ las ze hardop.

Ze perste haar lippen tot een streepje en snoof terwijl ze Friedl aankeek.

‘Je zou toch hooguit honderd euro aan die dingen geven?’ zei ze verwijtend.

Alsof ze haar skates moest beschermen, drukte Friedl ze met gekruiste armen tegen zich aan.

‘De skates van dit merk rollen beter, vertelde de verkoper, en ze gaan ook veel langer mee.’

‘Ze zijn veel te duur. Niet meer dan honderd euro, hadden we afgesproken.’

‘Maar...’

Schuldbewust richtte ze haar ogen op het tafelblad.

‘Het is een bekend merk,’ zei Seb achter de Humo. ‘Wouter heeft ook Bauers.’

‘Zie je wel,’ pikte Friedl op de onverwachte hulp in.

‘Mmm...’ gromde mama en ze liet de kassabon in de doos dwarrelen.

‘Ik ga nog even skaten,’ zei Friedl.

Ze griste haar sweater van de stoel.

Meteen wegwezen, dacht ze. Ik trek hem buiten wel aan.

Ze verdween als de bliksem uit de woonkamer.

‘Over een uurtje eten we!’ hoorde ze nog vaag en ze nam zich voor zeker op tijd thuis te zijn. Die honderd negenenzeventig euro lagen nog gevoelig.

De Groendreef lag vlak om de hoek. De straat maakte deel uit van een verkaveling. Pakken bakstenen, betonnen funderingen en halfhoog gemetselde muurtjes waren de voorboden van een nieuwe woonwijk. In de weekends waren de lege straten de uitverkoren oefenplek om chauffeurs in spe voor te bereiden op

het halen van hun rijbewijs. Elke werkdag na vijf uur verstomde het heldere tikken van truwelen op stenen en lag de wijk in aanbouw er verlaten bij.

Friedl was op een boordsteen gaan zitten en boog voorover naar haar Dockers. De veters zaten nonchalant achter de lip. Haar vingers maakten ze los.

Waarover zeurt ze toch? dacht Friedl wrevelig. Het is toch mijn zakgeld?

Drie weken lang was ze goddeloos vroeg opgestaan om met menie metalen profielen te spuiten in het bedrijf waar Mario werkte.

Met overdreven veel zorg trok ze de nieuwe skates aan. De sluitingen klikten een paar keer open en dicht tot de skates perfect om haar voeten zaten.

Voorzichtig rolde ze een eerste maal over het parcours dat ze had uitgestippeld. De nieuwe skates gingen bijna onhoorbaar over het asfalt. Wat een openbaring na dat jaar met de afdankertjes van Seb!

Met deze moet ik net zo goed als Jessica worden, dacht Friedl.

Ze sneed voor de tweede keer het traject aan. Ontelbare keren had ze er gereden. Een enkele maal had ze molenwiekend haar evenwicht moeten zoeken, maar het ging steeds vlotter.

Elke dag een uurtje oefenen en volgende week zal Jessica raar opkijken als we samen naar de skatehal gaan, dacht Friedl tevreden.

Een dichtslaand autoportier bracht Friedl even uit evenwicht. Ze remde af. Een groene Opel Omega stond vlak bij haar schoenen. Ze was zo met het skaten bezig geweest dat ze niet eens gemerkt had dat de auto de wijk in was gereden.

Bij het portier stond een man van een jaar of veertig. Er zaten diepe groeven in zijn voorhoofd en zijn haargrens week ver terug. Een ringbaardje leek het gebrek aan haar op zijn schedel te willen compenseren. Net zoals haar leraar wiskunde droeg hij een blauwe jeansbroek die twee maten te groot leek. Alleen zou haar leraar nooit een wit hemd met een das op zo'n broek dragen.

Hij glimlachte geforceerd toen Friedl hem aanstaarde.

'Dag, Friedl,' zei hij terwijl hij naar haar toe kwam.

'Nico...' mompelde Friedl.

Ze draaide haar hoofd heen en weer alsof ze een vluchtroute zocht, maar hij stond tussen haar en haar Dockers in.

'Het is zo lang geleden dat we elkaar zagen,' zei hij zacht. 'Waarom zoek je me niet meer op?'

Je weet best waarom, wilde ze snauwen, maar het lukte niet. Die woorden waren veel milder dan ze wilde. Waarom voelde ze zich altijd zo zwak als hij haar aankeek?

Nico streelde haar kruin, maar ze schudde zijn hand van zich af. Hij glimlachte toegeeflijk, alsof hij niet anders verwacht had.

'We moeten praten,' zei hij rustig. 'Kom, doe die skates uit en trek je schoenen weer aan.'

Ik wil niet met je praten, dacht Friedl.

Maar zijn hand om haar schouder duwde haar zacht maar beslist naar de Dockers.

Friedl liet zich weer op de boordsteen zakken. Nico ging naast haar zitten en streelde haar rug terwijl ze van schoeisel wisselde. Ze schoof wat opzij. Zijn vingertoppen zochten haar hals en legden haar haren over haar schouder.

Zodra ik mijn Dockers aanheb, vlucht ik weg, dacht Friedl. Ik ben thuis voor hij me ingehaald heeft.

‘Ik wil gewoon eens met je praten,’ zei Nico toen ze de laatste veter ongeknoopt achter de lip van haar schoen had geduwd.

‘Alleen praten?’ vroeg Friedl wantrouwig.

‘Alleen praten,’ bevestigde hij terwijl hij opstond en haar de hand reikte.

Alleen praten, dat kan wel, dacht Friedl. Maar misschien haalt hij me dan over om hem weer op te zoeken. Maar als ik dat niet wil, dan wil ik dat toch niet?

Fuck! Waarom maakte hij het haar zo moeilijk? Ze was helemaal in de war. Onwillig kwam ze overeind.

‘Zeg het maar,’ zei ze terwijl ze merkte dat hij haar hand niet losliet.

‘Niet hier. In de auto.’

‘Waarom in de auto?’

‘Ik heb liever niet dat iemand ons samen ziet.’

Ze vertrouwde hem niet echt, maar hij leek zo oprecht...

Het viel haar op dat zijn autolichten al brandden. Ze was zo druk bezig geweest dat ze niet had gemerkt dat het al schemerde. Een blik op haar horloge vertelde haar dat het zowat etenstijd was.

‘Ik moet zo meteen naar huis,’ zei ze.

‘Het duurt niet lang,’ verzekerde hij haar.

Ze morrelde aan het portier, maar het was op slot. Nico opende het achterportier. Ze was meteen weer op haar hoede en Nico zag het.

‘Daar zitten we een stuk comfortabeler,’ zei hij.

Ik ben te laf om te vluchten, dacht ze toen ze doorschoof om plaats voor hem te maken.

Hij gleed naast haar en het portier sloeg dicht.

‘Je bent te laat,’ zei Mario kribbig terwijl hij met een lepel saus over zijn aardappelen goot. ‘Je moeder had toch gezegd dat we om halfzeven zouden eten?’

‘Sorry, ik had de tijd uit het oog verloren,’ zei Friedl zacht.

‘En? Hoe gingen de nieuwe skates?’ vroeg Seb.

Hoewel mama daar een hekel aan had, plette hij met zijn vork de worteltjes door de aardappelen.

Friedl antwoordde niet en probeerde met een neutraal gezicht groentesoep in haar bord te scheppen.

‘Waar ben je eigenlijk zo lang gebleven?’ vroeg mama. ‘Het is al donker.’

‘Ik heb in de Groendreef geskatet.’

‘In de Groendreef? In het donker?’

Afwezig roerde Friedl met haar lepel in de soep. Telkens weer voelde ze Nico’s vingers. Waarom had ze zich niet verzet? Waarom had ze niet gegild? Waarom was ze zo laf geweest om hem gewoon te laten begaan?

Ze schoof ongemakkelijk heen en weer op haar stoel.

‘De volgende keer zorg je dat je voor het donker thuis bent!’

Friedl zweeg. Ze voelde zich rot.

‘Antwoord dan toch als je moeder tegen je spreekt!’ donderde Mario.

Opeens kon Friedl haar tranen niet meer bedwingen. Ze liet haar lepel in de soep vallen zodat druppels op het tafellaken spatten. Ze duwde de stoel achteruit en vluchtte naar haar slaapkamer.

‘Pubers!’ zei Mario hoofdschuddend en hij prikte een stukje aardappel op zijn vork.

2

‘Ja, ik ben best aardig om naar te kijken,’ mompelde Marie toen ze voor de spiegel haar lange haar optilde en de warme adem van de haardroger over haar lokken liet gaan.

Ze klikte de haardroger uit en legde hem weer in de kast. Toen keek ze in de spiegel, trok haar bovenlip op en zag een rij hagelwitte tanden. Voor de miljoenste keer speurde ze met haar zachtblauwe ogen haar gezicht af. Met de nagels van duim en wijsvinger trok ze een haartje op haar kin uit. Ze krabde met haar nagel nog even aan een minuscuul puistje dat gisteren onder haar onderlip verschenen was, bedacht dat het dan nog roder zou worden en dwong zich eraf te blijven. Ze ging wat verder van de spiegel af staan.

Zie je wel, dacht Marie. Op een afstand zie je niks van dat puistje, alleen als je...

Ze boog haar hoofd voorover zodat haar rode haren als een sluier over haar hoofd vielen. Toen gooide ze het hoofd in de nek en keek weer naar haar spiegelbeeld. Marie was tevreden over de nonchalante look die ze zag.

Haar zwarte beha stak fel af tegen haar bleke huid. Ze had erom moeten zeuren, maar het argument ‘Niemand in mijn klas draagt meer een witte’ had haar moeder over de streep getrokken.

Haar handen duwden haar borsten omhoog. Nee, daarover hoefde ze zich niet te schamen. Sommige meisjes van haar klas moesten met heel wat minder tevreden zijn. Haar vingers gingen naar haar buik.

‘Marie!’ hoorde ze beneden roepen.

‘Marie,’ aapte ze de stem venijnig na, maar meteen stapte ze in haar losse katoenen broek en trok ze een pull over haar hoofd.

‘Wat deed je al die tijd in de badkamer?’ vroeg haar moeder.

‘Gewoon, een douche nemen.’

‘Moet dat zo lang duren? Zonde van het water. Na vijf minuten ben je net zo goed afgespoeld als na een kwartier.’

‘Ja, ma,’ zei Marie braafjes. ‘Waar is Robin?’

‘Hij is nog op zijn kamer aan het studeren. Ben jij al klaar?’

‘Ja.’

Ma knikte. Haar dochter kon ze vertrouwen. Marie haalde goede cijfers en toch... Op een of andere manier voelde ze dat er iets niet klopte. Marie kon soms zo triest voor zich uit staren. Waarom? Ze wist het niet. Thuis waren er geen problemen, haar schoolresultaten waren prima, ze was gelukkig in de volleybalclub...

Toen Marie op de bank zat, ging ze naast haar zitten.

‘Is er wat?’ vroeg ma terwijl ze een lok rood haar over Maries schouder legde.

‘Nee,’ zei Marie. ‘Wat zou er kunnen zijn?’

Haar moeder keek haar doordringend aan.

‘Ik dacht maar...’

Onzeker stond ze weer op en streek met haar hand een denkbeeldige rimpel in het tafellaken weg.

‘Als er iets is, mag je het me altijd vertellen, hoor,’ probeerde ze weer.

Marie knikte vaag. Ze stond op en liep naar de computer.

Terwijl ze de computer aanzette, bladerde ze gebukt in de tv-gids op het salontafeltje.

Nee, ze dacht het wel, er was nog niks bijzonders te zien op dit uur.

Ik heb je een mail gestuurd, had Inge haar vanmiddag na de training in het oor gefluisterd. Maar ik kan je niks zeggen, want Evy mag het niet horen. En ze had in de richting van Evy geknikt, die haar veters aan het strikken was.

Benieuwd tikte Marie haar paswoord in.

Verrast keek ze op toen ze in de inbox een mail van Zotteken@hotmail.com zag staan.

Beste Marie,

Je vindt het vast vervelend dat je van dat rosse haar hebt. We willen je helpen. We zullen je kopje eens flink bijknippen, zodat je zo kaal als een snookerbal op straat kunt lopen. Zou je dat niet prachtig vinden? Reken maar op ons.

Verbijsterd klikte Marie het bericht weg. De schoften! Ze hadden vast een fictief e-mailadres gebruikt. Zo kon ze nooit te weten komen wie haar die rotstreek geleverd had. Maar Kevin was er ongetwijfeld bij betrokken. Die ellendige Kevin. Of Jonathan. Of Grace. Die twee cirkelden altijd om hem heen.

Kevin moest zijn jaar overdoen. Hij dacht dat de hele klas aan zijn voeten lag. Hij zag er best knap uit, moest ze toegeven, met zijn halflange donkere haar en zijn gezicht dat wat op dat van Brad Pitt leek. Maar zijn ogen stonden altijd hard.

Waarom wist ze niet, maar vanaf de eerste dag dat hij in haar klas zat, had ze gevoeld dat hij een hekel aan haar had. Het kon toch niet alleen om haar rode haar zijn? Had ze iets verkeerd gezegd? Iets verkeerd gedaan? Ze wist het niet.

Misschien kon ze de mail uitprinten en aan de directeur geven. Het was een van die drie, daar was ze zeker van. Maar wie? Ze

had geen poot om op te staan. De directeur zou de drie bij hem roepen en...

Miltje? Wij sturen geen mailtjes, meneer.

Marie voelde zich machteloos.